

Klasse. Naar han har gennemgaaet en saadan Straf, 150 Slag Rotting, og 30 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, naar han altsaa først er slaaet halvt fordervet og derpaa pint, til han er halvt gal, er han vist ikke meget ærgerrig mere, men det har dog den praktiske Følge, at naar en Mand er bleven degraderet til II. Klasse, kan han, medens han første Gang skal idømmes Straf af en Domstol, senere idømmes indtil 15 Slag Rotting af sin Kompagnichef, ligesom der kan tildeles ham „enkelte Rap“, det vil sige, at han kan slaas under Øvelserne. Det var Rottingen. Om Krumslutning har man egentlig ikke mange Bestemmelser ud over den, at naar en Mand har været sluttet i disse væmmelige Bøjler i 6 Timer, saa skal han have den 7de til at strække sig i, inden han igen lægges krum. Der staar ikke mere, men ved en Parolbefaling af 24de December 1804 er det udtalt, at baglængs Krumslutning kan ikke anvendes. Det hedder nemlig her, at den baglængs Krumslutning „ikke er nogen af Hans Majestæt foreskreven Straf, og at derfor alle militære Jurisdiktionschefer have at vogte sig for at anvende den“. Man havde altsaa tidligere praktiseret denne rare Straf uden Hjemmel. Den bestaar i at tage Hænderne op bag over Ryggen og spænde dem ned til Anklerne; hvorledes det overhovedet har ladet sig gøre, er næppe fatteligt. Det har man altsaa praktiseret den Gang, men det maa man ikke mere. Men bortset derfra kan en Dommer derovre blade i sin Bog nok saa omhyggelig; han vil ikke finde nogen Bestemmelse, der forbyder at give Krumslutning, naar hans Samvittighed tilsiger ham det. At Krumslutning endnu er anvendelig derovre, det er ikke alene grelt derved, at Straffen er ophævet herhjemme for militære, men bliver det yderligere derved, at vi allerede ved Lov af 3dje December 1850 have faaet denne Straf ophævet for Fanger i Tugt-, Rasp- og Forbedringshuset. Endnu anvendes denne Straf, næsten 50 Aar efter, vedblivende paa de danske Soldater, der ere udsendte til Vestindien. Se, i Aarenes Løb have vi altsaa faaet disse forskellige Parolbefalinger, som indeholde Bestemmelser om, paa hvilke Maader Straffen skal udstaas, men nogen Straffelov have vi ikke faaet, og det maa derfor vedblivende være Krigsartikelbrevet af 1683, der gælder derovre; men dette er jo en fuldkommen forældet og barbarisk Ret, og man maa gaa ud fra, at den i Virkeligheden ikke bliver brugt og anvendt. Men

naar denne Lov paa Grund af dens Ælde og Karakter faktisk er gaaet ud af Brug, saa er der, saa vidt jeg kan se, ingen Ret derovre, saa har man ingen Straffelov, saa maa det gaa efter vedkommende Persons Samvittigheds Bydende, eftersom han er mere eller mindre human eller brutal, og saa henholder man sig til, at der senere er kommet Bestemmelser, som udtale, at Rotting kan anvendes til et vist Maal. Dette Maal maa man ikke gaa ud over, men det er for Resten et ret rigeligt Maal, 150 Slag.

Naar nu en dansk Borger hverves til Soldat i Vestindien, saa faar han intet at vide om, at han bliver underkastet saadanne Bestemmelser. Der udleveres ham nogle trykte Betingelser, som jeg staar med her i min Haand, men i dem staar der aldeles ikke noget om, at han underkastes en anden Ret end den Lov, der er ham tilvant i det Samfund, han hidtil har levet i som dansk Borger. Dette er illoyalt, thi han maa selvfølgelig gaa ud fra, at han, som er dansk Borger, vedbliver at være underkastet den Lov, som gælder herhjemme, eller i alt Fald nogenlunde tilsvarende Bestemmelser. Det er i det hele ganske usle Vilkaar, der bydes de danske Borgere, der udsendes til Vestindien som danske Soldater. De blive hvervede for et Tidsrum af 6 Aar, en alt for lang Tid, og i disse 6 Aar kunne de ikke slippe bort derfra. Desertion er en grov Forbrydelse, som sikkert straffes med Rotting og strengt Fængsel paa Vand og Brød. Og i disse 6 Aar, hvor de ere tvungne til at være der, faa de i Lønning 2 Retter Middagsmad, 1 Pund Brød om Dagen og 56 Øre eller 15 Cents daglig. Naar man husker paa, at det er langt dyrere at leve der end her, saa vil man indse, at de knapt nok af det, som Staten giver dem i Løn, kunne supplere deres Kost paa den allerlaveste Maade. Naar den vestindiske Soldat saa har tjent derovre i 6 Aar og skal sendes hjem, ja, saa kan han vælge mellem to Ting: Han kan faa fri Hjemrejse, og saa faar han ikke andet end nogle Munderingsgenstande, det vil sige, han faar samtidig med, at han gaar om Bord i det Skib, der skal føre ham hjem, udleveret 2 Par lange Strømper, 1 Par gamle lyseblaa Soldaterbukser, 2 blaa Sømandsbluser, men hverken Hat eller Sko, og Penge har han ikke, da Lønningen kun lige har kunnet strække til. Maa jeg spørge, om en Mand saaledes udrustet kan være bekendt at gaa i Land, naar han kommer hertil? Hvis han vælger at faa